

+

Lov og Evangelium

NR. 1

JANUAR 2021

57. ÅRGANG

ISSN 2387-5275

Jesus taler i synagogen i Nasaret

«Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige. Han har sendt meg for å forkynne fanger at de skal få frihet og for blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte fri ...» Luk 4:18

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:

Fredrik Heian, Tveiten,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken, NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Martin Fjære, Valbergrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427
E-post: sekretar@nll.no

Kasserer: Valbergrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærerefredre.

Adr.: Valbergrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmyveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Tiden er nær

«Salig er den som leser og de som hører det profetiske ord og tar vare på det som der står skrevet. For tiden er nær.»

Ap 1:3

Apostelen var bortvist til øya Patmos. De andre apostlene var døde for flere år siden – som martyrer under den store følgelsen av de kristne.

Da hadde Johannes et veldig syn, hvor han fikk se inn i det som skulle skje i fremtiden. Borttrykket i Ånden hørte han en veldig røst som av en basun. Han fikk beskjed om å skrive – under Guds åpenbaring og inspirasjon – det siste som skulle med i Bibelen.

Røsten var Guds, som bruset av vannmasser. Synet var overveldende, en skikkelse med øyne som ildslue og et ansikt som solen når den skinner i all sin kraft steg fram for ham, i hånden hadde han et skarpt tveeggert sverd.

Skikkelsen er Jesus Kristus, det troverdige vitne (1:5). Har du lært ham å kjenne, som han som «elsker oss og løste oss fra våre synder med sitt blod»? (1:5). Han skal snart, hastig og uventet, komme med skyene. Alle mennesker skal se ham. Ikke et eneste menneske på denne jorden kan gjemme seg for ham på den dagen.

Salig er den som leser Guds ord for å ta vare på det, som hører det med hjertet for å ta det til seg og tro på det!

«Vær derfor beredt, dere også! For Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker» (Mat 24:44).

Ingar Gangås

Ewig frelst - evig fortapt

Av Ragnar Opstad

Kva er det alvorlegaste ordet vi har i Bibelen? Kan det vera ordet «fortapt»? Eg har tenkt på eit anna ord, ordet «evig». Ewig – har det i seg at det aldri tek slutt, ei evig notid. Det kan vi ikkje til fulle forstå. Men eingong skal vi fatta meir av det. Det skjer den dagen slekta skal skiljast og delast i to flokkar, evig frelst – evig fortapt. Til glede for dei første, til sorg, redsle og fortvilning for dei andre.

«Då skal dei gje seg til å seia til fjella: Fall over oss! – og til haugane: Gøym oss!» (Luk 23:30).

«I dei dagane skal folk søkja døden, men dei skal ikkje finna han. Dei skal stunda etter å få døy, men døden skal røma frå dei» (Op. 9:6).

«I dag er nådens tid, i dag er Gud å finne» (Hans Adolph Brorson. Sb 175).

Evig --- . Det er ikkje lenger noko

som heiter tid. Skal vi bruka jordiske år for å forstå litt av det, kan vi seia at millionar av år er berre som ein prikk – samanlikna med det som ligg framføre. Etter alle desse millionar åra er vi ikkje kome lenger enn til startgropa. Og der vert vi verande! Ein tilstand i pine – utan noko form for kvile.

Det var dette Jesus måtte gjennomgå for oss i dei timane på korset då landet låg i mørke. Det var dette han grudde seg for i Getsemane-hagen. Og det er dette han vil berga oss frå. Det er ingen som har tala så mykje om fortapinga og helvete som Jesus, medan vi helst vil høyra evangeliet og nærmest skammar oss ved å ta desse orda i vår munn, endå det er frelse eller fortaping, himmel eller helvete det mest av alt dreier seg om.

«For tida er komen då domen skal ta

Innhold, januar 2021

Tiden er nær. Av Ingar Gangås	side 2
Ewig frelst - evig fortapt. Av Ragnar Opstad	side 3
«Vekter! Hvor langt på natt?» Av Reidar Heian	side 5
Du er innbuddt til bryllup. Av Karl Notøy	side 7
«Og døren ble stengt» Av Gonzalo Ascarrunz, Bolivia	side 10
Møtekalender.	side 11
Gud – historiens Herre. Av Per Bergene Holm	side 12
Kristen oppfostring. Av Marcus Söderberg	side 16
«En ganske liten stund igjen» Av Ingar Gangås	side 17
Ny sekretær i Lekmannsmisjonen. NLL-info	side 19
Våkn opp! Av Erling Ruud.....	side 20

til med Guds hus. Men tek han til med oss, korleis skal det då enda med dei som ikkje vil tru Guds evangelium? Og er det med naud og neppe den rettferdige vert frelst, korleis skal det då gå med den ugudelege og syndaren?» (1Pet 4:17-18).

Det er dette som vil skje med kvar og ein som ikkje har omvendt seg medan det enno var nådetid.

Det blir også tilfelle for dei som bekjenner seg som kristne, men som aldri er blitt avkledd si eiga-rettferd, som var tilfelle med farisearane. Dersom dette er ukjent for deg, må du tala med Herren om det. Bed han om å ransaka deg. David ba om det. Han var ikkje i stand til å ransaka seg sjølv. Det er ikkje vi heller (Sal 139:23-24).

Det er ikkje farleg å bli ransaka av Herren. Han vil deg berre vel. Eg vil tru at ein kvar sann kristen ofte bed denne bøna. Skulle det ikkje stå rett til med deg, så er det stor nåde at du blir klår over di stilling medan det er nådetid. Det er det beste som kan henda deg. Er du frelst, så tek du ikkje skade av å bli ransaka. Det fører deg ikkje bort frå Jesus, tvert imot!

Farisearane tok ikkje imot Jesu ord som openberra deira sanne tilstand. Deira nådetid var dermed til ende – før deira levetid, men dei fortsette sikkert med si gudsdyrkning! «Den som ei vil lyset kjenne, han skal seg på lyset brenne.»

Når nådetida er slutt, kan vi lesa om dei mange som var sikre på at dei var kjende av Jesus. Men Jesus kjende dei ikkje. «Då tek de til å seia: Vi åt og drakk for augo dine, og du lærte på gatene våre» (Luk 13:26).

Kva skal vi seia? Vi omvende oss jo,

vi gjekk trufast på bedehuset og høyrd Guds ord. Vi var med i bibelgrupper og foreiningar. Du kjenner vel oss?

«Strid for å koma inn gjennom den tronge døra. For mange, seier eg dykk, skal freista å koma inn og ikkje vera i stand til det» (Luk 13:24).

Vil du la deg ransaka, eller skyr du ransakande forkynning? Vil du berre høyra evangeliet? Risikerer du evigheten berre for å berga di eiga ære? Det står om nokre at dei ville heller ha ære av menneske enn ære av Gud (Joh 12:43). LB

Det største jeg vet

Det største jeg vet er å eie Guds fred. Jeg takker min Frelser for Han for meg led. Tok straffen og døden for synden så stor. På Golgata-underet jeg tror!

Det største jeg vet her i verden det er å samles med dem som har Frelseren kjær. Få tale og synge om Jesus, vår bror. Da gleden her nede er stor!

Det største jeg vet er at alle får se, at bare hos Jesus kan sjelen få fred. Og har du forvillet deg – hør nå hans röst: «Jeg gjerne vil være din trøst!»

Det største jeg vet gjennom trengslene her, det er at min Frelser han har meg så kjær. Om veien er smal, den til himmelen bær. Gud lovet å være oss nær.

Lina Melås

«Vekter! Hvor langt på natt?»

Av Reidar Heian på vegne av landsstyret

Jes 21:11

Kjære venner!

Vi opplever en betenklig tid som vi gjør vel verd i å akte på. Åndssituasjonen i landet vårt er mørk, og vi preges så lett av tiden vi lever i. Sjelefonden er listig, og han har mange knep som han bruker for å fange oss i sine garn.

Pandemien som har rammet oss og hele verden får også stor innvirkning på våre liv. Det gjelder både vårt timelige og åndelige liv. Mye blir plutselig annerledes enn vi har vært vant til. Jeg tenker spesielt på dette med å samles til møter som nå har sine begrensninger på hvor mange personer som kan samles.

I tillegg er det mye å ta hensyn til med tanke på smittevern. Hva skal vi tenke rundt dette? Én ting er i hvert fall sikkert. Som kristne bør vi være nøyne med å følge myndighetenes råd og anbefalinger når det gjelder smittevern. Det ansvaret skal vi ta på alvor. Så er det slik at når det blir så mye å ta hensyn til, benytter sjefonden seg av dette og sier: «Det er vel ikke så nøyne med å komme sammen på møter, du kan like godt sitte hjemme og høre taler på nettet. Det er jo så mange muligheter i dag». Ja, nettopp så listig er han, han vet nemlig hva et vennesamfunn

betyr for den enkelte sjel. Som det står i en sangstrofe: «Jo nærmere vennene ere til sammen, jo mere i tro vokser kjærlighetsflammen ...». Det er som glørne i et bål. Raker du dem sammen, så flammer ilden fort opp. Skiller du dem fra hverandre, så slukner ilden fort.

Venner, dette er alvorlig. Det forteller oss viktigheten av å legge vinn på å opprettholde møtevirksomheten, (selvfølgelig med de begrensninger som myndighetene pålegger oss.) Og skulle det bli umulig å samles til de vanlige foreningsmøtene, så gjelder det å tenke ut andre løsninger. Kanskje kan en samles i mindre grupper uavhengig av de fastsatte møtene. Selv om antallet som kan samles i hjemmet er sterkt begrenset, så er det fortsatt mulighet til at noen få kan møtes til samling om Ordet, bønnefellesskap og nattverdfellesskap. Her gjelder det å være kreativ og tenke ut mulige løsninger. Vi er sårbarer, alle sammen. Ja, kanskje mer enn vi er klar over. Kristenlivet må holdes varmt, ellers slukner det. Det er fort å komme på avstand, nesten uten selv å være klar over det.

En gruppe som kanskje rammes spesielt hardt i disse tider og som vi bør tenke på, er de som sitter alene. De lokale foreningene og den enkelte innen foreningen har her et ansvar. Ser vi hverandre? Og bryr vi oss om

hverandre? Jeg spør meg selv, og hver enkelt får spørre seg om dette.

Et lite besøk en kveldsstund kan bety mye for den som bor alene og kjenner seg ensom. Vi trenger venne-samfunnet, og vi trenger hverandre. Som troende er vi én familie, vi er brødre og søstre i Herren. Vi er på vandring mot det samme mål: Himmelen. Tenk om det kunne sies om oss som det ble sagt om de første kristne: «Se hvor de elsker hverandre!» La oss be om at det kan skje.

Jesus har forutsagt at det skal skje mange tegn som varsler hans snar-lige komme. For meg ser det ut til at det ikke kan være lenge igjen før han kommer.

Det kunne vel ikke vært verre på Sodomas tid enn det er i dag. Det er full forvirring og oppløsning, spesielt på det seksuelle området. Så er det lett å bli mismodig i slike tider. Men venner, vi skulle ikke det. Gud sitter på tronen, han har fortsatt all makt i himmel og på jord, og han ser til sine små. Han vil ikke at vi skal bli fylt av mismot og avmakt, men han vil drive oss inn i avhengighet av ham. Det er han som har satt oss inn i denne tiden, og han vil at vi skal være lys og salt i verden. Herren vil at vi skal arbeide så lenge det er dag. Natten kommer da ingen kan arbeide.

Løft hodet, kjære venn! Det er en liten tid, så er du over på den andre siden, fremme og frelst for evig. Men ennå er du underveis og kan synge med Hans Adolph Brorson (Sb 434):

Halleluja, jeg har min Jesus fun-net, hans nådes glans er klar i meg opprunnet! Nå ser jeg veien til Guds frydebolig, :/: Nå kan, nå skal, nå vil :/: jeg vandre trolig.

Ja, frem! Min tid er knapp, snart dagen ender. Hvor løper de om kapp som kronen kjenner! All verden vil jeg først bort fra meg kaste, :/: Og som en hjort i tørst :/: til himlen haste.

Gå frem og strid imot de onde tanker som seg i kjød og blod om sjelen sanker! Mot minste syndelyst med kraft å krigе, :/: Det løfter håpets trøst :/: til him-merike.

Det er en liten tid så har jeg vun-net, så er den hele strid med ett forsvunnet, så kan jeg hvile meg i rosendale :/: og uavlatelig :/: med Jesus tale.

Jeg synes at jeg ser hvor Gud seg fryder, når Jesu stridsmenn mer igjennom bryter, inntil vi himlen når der striden ender, :/: og hver sin krone får :/: av Jesu hender.

Jeg ser deg nok, min krans i him-merike! For dine perlers glans må solen vike, og når jeg tenker på hvem deg fortjente, :/: Så vet jeg at jeg må :/: deg visst for-vente.

Du er innbudt til bryllup

Av Karl Notøy

«Det var en mann som gjorde et gjestebud og innbød mange. Da tiden for gjestebudet var inne, sendte han sin tjener for å si til de innbudne: Kom, for nå er det ferdig. Men alle som en begynte de å unnskydde seg. Den første sa til ham: Jeg har kjøpt en åker og må gå og se på den. Jeg ber deg: Ha meg unnskyldt! En annen sa: Jeg har kjøpt fem par okser, og går for å prøve dem. Jeg ber deg: Ha meg unnskyldt! Og en tredje sa: Jeg har tatt meg en hustru, og derfor kan jeg ikke komme.»

Luk 14:16-20

Det synges ofte i en kjent musikklagsang: «Du er innbudt til bryllup i himlen. Det er du som skal være hans brud».

Innbydelsen

Du blir møtt med denne innbydelsen når Guds ord lyder. Får Guds Ånd virke gjennom forkynnelsen, får du høre et «kom!» Et kom til synderen. Et kom til den som ikke får det til. Og Jesus sier: «Kom til meg alle dere som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Mat 11:28). – Ånden og bruden sier kom, heter det i Åpenbaringsboken. Uten et «kom» fra Ånden kan ingen komme. – Kom, for alt er ferdig! Slik lyder innbydelsen. Og slik har den lydt i generasjoner.

Karl Notøy døde 17. mai 2020 Han var født i 1951 og ble knapt 69 år gammel. Han forkynte Guds ord ved flere anledninger i Lekmannsmisjonen, både på enkeltmøter, i helger, på møteuker og når det var stevner. Han skrev også flere artikler til bladet «Lov og Evangelium». Foreliggende stykke er fra en av hans mange taler. Vi takker Gud for hans klare Kristusvitnesbyrd og lyser fred over hans gode minne! Red.

Grunnlaget

Vi får komme på Jesu fullbrakte frelsesverk, hans død og oppstandelse. Han tok på seg vår skyld og skam. Han bar bort vår synd. Døperen Johannes vitnet slik: «Se der Guds Lam, som bærer verdens synd!» (Joh 1:29). Du skal slippe å bære den.

Det er denne innbydelsen vi kristne skal være med på å bringe videre. Vårt kall som kristne er å innby til det himmelske bryllup. Vi har et budskap å gå med til dem vi møter.

Det store gjestebud

I teksten ovenfor er det en mann som innbyr til et gjestebud. Han sender sin tjener ut for å innby. Men de innbudte begynte å unnskydde seg. Er det ikke typisk? Vi er så opptatt med det som hører denne verden til, det jordiske og det synlige. Men Bibelen

oppfordrer oss til å ha det usynlige for øyet. Det aller viktigste, vårt forhold til Jesus og vårt evige ve og vel blir nedprioritert.

Unnskyldninger

Det kan være mange unnskyldninger. Her pekes det på tre av dem, og det er ikke tilfeldig at de nevnes. For ser vi nærmere etter, skjønner vi hvor farlig synden er, og hvor lett vi lar oss bedra. Den første har kjøpt seg en åker og skal av sted og se på den. Og det er der det begynner. Han skulle bare «se» på synden. Det er liksom ikke så farlig. Bare se litt, se litt på det som mammon frister med. Eva falt på samme måte i Edens hage. Hun så at det var et prektig tre og at frukten var en lyst for øyet. Det er her det begynner. «Vær forsiktig lille øye hva du ser», heter det i en barnesang. Og Jesus sier at om ditt øye frister deg, da riv det ut og kast det fra deg! Asaf så på de ugodelige, og så at det gikk dem bra fordi de var fri for lidelser inntil sin død, og kroppen deres var velnært. Han vitnet: – nær hadde mine føtter snublet, på lite nær var mine trinn glidd ut.

I det andre eksemplet ser vi hvordan synden utvikler seg. Det står om han som hadde skaffet seg de fem oksene at han måtte ut å prøve dem. Det er ikke nok å se på synden, men man må prøve den, prøve syndelivet. Det er vel ikke så farlig å smoke litt på det som verden har å by på, ta seg en tur på kino, kanskje danse litt, flørte litt med damene og smoke litt

på alkoholen. Vi kan vel ikke være så pietistiske, eller så svartsynte, som mange sier. Samtidig kan vi selvsagt fortsette å gå på møter som før.

Profeten Elias sto foran folket og spurte dem: – Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Det står så alvorlig: – De svarte ham ikke et eneste ord. Og Jesus sier at ingen kan tjene to herrer. For enten vil han hate den ene og elske den andre. Å, hvor synden dårer et menneske! Vi elsker våre lyster fremfor Guds ord.

For det ender slik som i det tredje eksemplet. Han kunne ikke komme for han hadde giftet seg. Han hadde inngått ekteskap med synden. Han hadde blitt ett med den. Synden hadde blitt «herre» i livet hans. Syndelivet var blitt en naturlig del av hans liv. Og det verste med det er at han ikke ser det selv at han nå tjener synden med sitt liv. I førstningen virker det så ufarlig, men til slutt er han fanget av synden.

Bibelen sier at den som synder skal dø. – Syndens lønn er døden. Når den er unnfangen, føder den synd. Og når synden er fullmoden, føder den død.

Ranskak meg Gud!

Vi trenger å ransake oss selv. Hvor ofte er det ikke at synden får min lillefinger. Hvor ofte lar jeg ikke egoismen ráde. Er det noe hos meg som er blitt ett med synden? Menneskelig sett er jeg fortapt. For det er like vanskelig for et menneske å bli frelst som det er for en kamel å gå igjennom et nåløye! Men redningen ligger i at det som er

umulig for mennesker, det gjorde Gud. Alt er mulig for ham. Tenk at Gud har gjort det mulig for oss å nå himmel og salighet! Ikke på den måten at han ser mellom fingrene med synd. Nei, synden som skiller oss fra Gud er tatt bort.

Din synd er sonet!

Jesaja opplevde det slik som det står i Jesaja 6:5-7: «Da sa jeg: Jeg er fortapt, for jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt i blant et folk med urene lepper. Og mine øyne har sett kongen, Herren, hærskarenes Gud. Da fløy en av serafene bort til meg. Han hadde en gloende stein i hånden. Med en tang hadde han tatt den fra alteret. Og han rørte ved min munn med den og sa: Se, denne har rørt ved dine lepper, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet». Går det an? Virker det ikke litt lettvint? Vi må vel gjøre noe selv? Det ligger mennesket nært å ville bidra med noe. Tenk at jeg kan forkynne det på nytt, og du skal få høre det: – Dine misgjerninger er tatt bort! Din synd er sonet! Fatter vi dybden av det? Betyr dette alt for meg?

Nød dem til å komme!

Da de innbudte ikke kom, ble det sendt ut nye innbydelser: «Gå i hast ut i byens gater og streder, og før hit inn de fattige og vanføre og blinde og lamme. Og tjeneren sa: Herre, det er gjort som du bød, og det er ennå rom. Da sa herren til tjeneren: Gå ut på veiene og ved gjerdene og nød folk til

å komme inn, så mitt hus kan bli fullt» (Luk 14:21-23).

Alle disse var i en slik forfatning at de ikke kunne hjelpe seg selv. De hadde ikke noe å bidra med. De kunne ikke betale noe for å bli med i gjestebudet. De var avhengige av at andre hadde betalt. Jesus sier det slik: «Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene! Og dere som ingen penger har, kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!» (Jes 55:1). Tenk, det er gratis! Innbydelsen gjelder oss alle. Spørsmålet er bare om han får føre oss slik at ikke vårt hovmot blir stående i veien. Har vi bruk for hans nåde?

Menigheten i Laodikeia var rik i seg selv. De hadde ikke sett og erkjent at de var usle, fattige, blinde og nakne i åndelig betydning. De trodde at de var rike og hadde overflod. De led ingen nød. Men det er ikke slike innbydelsen gjelder. De egenrettferdige har ingen plass i gjestebudet. Du får det for intet, og du skal gi det videre for intet, sier Guds ord. Forstår du hvor priviligert du er som får høre innbydelsen? Uten innbydelse er du redningsløst fortapt. Da er det ingen mulighet. Ingen kan komme uten at Gud først har kommet med sin innbydelse. Derfor er det dyrebare minutter når Herren kaller på et menneske, når han kaller bort fra syndens og dødens veg.

Om du hører Guds kall, så ta ikke sjansen på at du får en ny mulighet! La Gud få rett! Han vil så gjerne være din Herre og Frelser. Lukk ham inn i ditt hjerte og sinn!

«Og døren ble stengt»

Av Gonzalo Ascarrunz, Bolivia

«Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen. Men fem av dem var uforstandige og fem kloke. De uforstandige tok sine lamper, men de tok ikke olje med seg. Men de kloke hadde også tatt med seg olje i kannene sine sammen med lampene sine.»

Mat 25:1-4

I dag, mer enn noen gang, trenger vi å reflektere over «den siste tid» som vi befinner oss midt opp i. Det er en vanskelig tid, men i Ordet har Jesus gitt oss et håp. Han taler om et fremtidig rike der det ikke skal være verken gråt, sykdom eller død. På samme tid advarer han oss mot å komme til en stengt himmeldør. Det er

dette lignelsen om de ti brudejomfruene handler om.

Gjennom denne beretningen lærer Jesus oss noe viktig om sitt rike, nærmere bestemt hvordan vi skal være rede når han kommer igjen.

For det første ser vi at denne lignelsen fremstiller ekteskapet som noe særsviktig. I den jødiske kultur har de stor respekt for Guds ord om ekteskapet mellom mann og kvinne. I følge deres tradisjon var det vanlig at brudgommen hentet sin brud for å ta henne med til bryllupet. Bruden ble fulgt av ti venninner, hver med sin lampe. Deres oppgave var å lyse opp veien for henne og brudgommen på vei til bryllupsfesten.

Budskapet er egentlig enkelt å forstå. Brudejomfruene visste ikke når brudgommen ville komme. De måtte holde seg våkne og rede til han kom. Akkurat som hver kristen må finnes rede og ferdig når Jesus kommer igjen. Og han kommer når tid som helst.

Her fortelles det hvor alvorlig det gikk med fem av disse brudepikene – til advarsel for dem som ikke er rede til å ta imot Jesus når han kommer. De oppdaget at de manglet olje på lampene sine. Mens disse var borte for å kjøpe olje, kom brudgommen, og resultatet ble skjebnesvangert for dem; de ble stående utenfor porten og banke. Det betyr at de ikke fikk komme inn til bryllupet. Dette er fortapelsen, å bli stående utenfor Guds rike.

Vi merker oss at det ikke gikk an for

Møtekalender

Januar

26.-31. Bangsund
Per Bergene Holm

28.-31. Mosvik
Bjarne Gjuvsland

29.-31. Nærbo
John Peder Samdal

Februar

7. Steinsdalen
Finn Indrebø

13.-14. Årnes
Asbjørn Fossli

13.-14. Askim
Lars Fredrik Ellingsen

14. Randaberg

24.-28. Varhaug
Martin Fjære

25.-28. Hermanstolen
(ungdomsleir fra 7.klasse)
P.B.Holm, J.E.Berre, S. Brenns.
Mer info påmelding www.nll.no

de fem kløke jomfruene å dele olje med de fem uforstandige. Hver enkelt av dem måtte sørge for olje til sin egen lampe. Når det gjelder frelsen, er det likedan. Du kan ikke bli frelst på mor og fars eller venners kristendom. Hver enkelt må ha livsforbindelsen med Jesus i orden. Det hjelper deg ikke om du har vært i nær kontakt med andre kristne eller har hørt evangeliet forknyt på din hjem-plass eller har gått på møter. Frelsen er noe høyst personlig.

Denne lignelsen er også en påminning til oss om at det kan bli for sent en dag. Døren var lukket, og da kunne ikke brudgommen åpne opp for dem lenger. Det er noe som heter nådetid. Bibelen sier: «På den tid som behaget meg, bønn-hørte jeg deg, og på frelsens dag kom jeg

deg til hjelp. Se, nå er nådens tid, se, nå er frelsens dag!» (2Kor 6:2). I dag er det tid for å ydmyke seg og søker nåde – gjennom anger og tro – for når Jesus kommer og henter deg er det for sent å ordne sin sak. Hvor mye du da banker, kan det ikke lukkes opp for deg.

Jesus sier: «Våk derfor, for dere kjenner ikke dagen eller timen» (Mat 25:13). «Se, jeg kommer snart!» (Åp 22:7). Det gjelder å være ferdig til oppbrudd når brudgommen kommer. La ingen ting i denne verden hindre deg! Måtte Jesus finne deg som en som hater sin synd og har fått Jesus kjær. Den som «har fått sin overtrødelse forlatt og sin synd skjult» (Sal 32:1), venter og lengter etter Jesu komme. Han er salig, sier Guds ord, og er rede når Herren kommer.

L&E

Gud – historiens Herre

Av Per Bergene Holm

Når et folk lever med Gud i tro og etterfølgelse, får det følger. Det høster som det sår. Et liv etter Guds ord og bud er godt og får gode følger, samtidig som et liv i strid med Guds skaperordninger, ord og bud, er til skade og ulykke for menneskene. I 5Mos 27-28 taler Gud om hvilke velsignelser som vil komme over Israels folk og land om de holder seg til Gud og hans ord, og motsatt om de forbannelser som vil komme om de vender seg fra Gud i ulydighet og vantro.

Det er interessant å lese om hva som skjedde i Karesuando ved den læstadiane vekkelsen midt på 1800-tallet. Området var før vekkelsen preget av fyll og slagsmål, drap og tyverier, og ikke minst barna led av situasjonen i hjemmene. Men vekkelsen førte med seg et nytt liv i hjerter og hjem. Det ble slutt på drikking og slagsmål, tyverier og umoral. Hjemmene og hele samfunnet ble forandret.

Det er som Magnus Brostrup Landstad skriver:

*Når Jesus kommer inn i huset
og hilser alle med sin fred,
og den har alle gjennomsuset
og senket seg i sjelen ned,
da blir det stille, lyst og mildt,
da enes det som før var skilt.*

*Når Jesus kommer inn i landet
og fanger folket med sin makt,*

*og hjerter fjernt og nær har sannet
hans ord og gjort med ham sin pakt,
da blir det trygt og godt å bo
i Herrens fred og stille ro.*

Sb 212:2-3

Guds handlemåte

Gud kan også prøve det folk som hører ham til, tukte, bøye og oppdra det gjennom lidelser og motgang. Slik gjorde Gud med Israel under ørkenvandringen (jf. 5Mos 8:2-19).

Og Gud kan la et ugodelig folk ha økonomisk, politisk og militær medgang og gode dager, utfolde sin makt og ugodelighet slik at det ytterligere forherdes i sitt hovmot og sin vantro, fram til Gud endelig holder dom over det. Slik gjorde Gud både med Egypt, Assyria og Babel (jf. 2Kong 18:33-35; Jes 10:5-16).

Vi kan altså ikke uten videre slutte fra ytre medgang eller motgang i et folk om det er under Guds velsignelse eller forbannelse. Og likevel skal vi som folk alltid spørre oss selv når ulykken rammer oss: Hvorfor lar Gud dette ramme oss?

Det er ingen vesentlig forskjell på hvordan Gud forholder seg til det enkelte menneske og hvordan han forholder seg til folk og nasjoner. Den samme lovmessighet gjelder.

Det enkelte menneske vil også oppleve at det høster det som det sår. Det følger en velsignelse med å leve

i samsvar med Guds ord og bud, og det blir til ulykke for et menneske å leve i strid med Guds ord og bud.

Men dermed er ikke alt sagt. Det ser vi ikke minst av Jobs bok. Vennene til Job tenkte som dagens karismatikere, at den som lever med Gud skal være spart for sykdom og lidelse. Dersom en opplever noe slikt, så må det ha sin grunn i synd og ulydighet mot Gud.

Men det er ikke slik. Gud lar også sine troende oppleve prøvelse, tukt og lidelse. Det er Guds høyskole for sine barn. Intet sant Guds barn er fri for tukt (jf. Heb 12:5-11). Og det kan gjerne være slik at Gud lar frafalne og hovmodige oppleve gode dager, medgang og lykke. Det er den rutsjebane han setter de uguadelige på og som blir dem til undergang (jf. Sal 73:3-20).

Vi kan altså ikke slutte fra de ytre livsvilkår hvordan forholdet til Gud er. En troende kan gjerne oppleve motgang og vanskeligheter, sykdom og nød, mens den vanlig kan ha medgang og gode dager.

Og likevel er det slik at Gud kan sende sykdom, lidelse og ulykker, både over sine barn og over en vanlig, som straff for konkret synd og for å vekke fra sovn og åndelig død. Det har vi mange eksempler på i Skriften.

La oss ta noen eksempler fra GT:

- a) Davids fall med Batseba Sal 32:3-5
- b) Kong Asas frafall 2Kron 16:7-12
- c) Kong Jorams uguadelighet 2Kron 21:12-19

Og noen eksempler fra NT:

- a) Herodes Agrippa I Apg 12:1-3.19-23
  - b) Jesabel Åp 3:20-23 (jf. 1Tim 1:20)
  - c) Den syke ved Betesda Joh 5:14
- Det er ingen forskjell på hvordan Gud handler i GT og NT.

Vekker til omvendelse

Lidelse, sykdom, motgang, ulykker osv. er alt sammen følger av syndefallet, en del av den forbannelse som hviler over slekten og som vi alle får vår del av. Vi skal alle erkjenne at vi hører til en syndig og forbannet slekt som trenger frelse. Vi kan aldri si at vi lider ufortjent eller uskyldig. Skulle vi få etter fortjeneste, så ville det vært død og evig fortapelse for oss alle. At vi får stå opp hver morgen, at vi lever og rører oss, det er alt nåde og barmhjertighet fra Gud. Denne nåde skulle vi bruke til å søke Gud og hans frelse, mens det ennå er tid.

Når vi opplever særskilt lidelse, sykdom, pest, krig osv., skal vi bøye oss under det og erkjenne at vi fortjener det som er langt verre. Vi skal rope til Gud og spørre ham om det er en særlig grunn til at han lar en satans engel slå oss. Det kan være det, uopp gjort synd vi lever i som hos David, og da har vi det løfte fra Gud at om vi omvender oss og bekjenner vår synd, så vil han også reise oss opp fra sykdom og lidelse. Da har den gjort sin gjerning (jf. Jak 5:14-20).

Men det kan også bare være dette at vi skal lære Guds nåde bedre å kjenne, som både apostelen Paulus

(2Kor 12) og Job, eller Asaf, at vi mer skal løses fra denne verden og få styrket vårt håp i Gud og hans frelse. Det hører med til normalen, ikke minst for de som har en særlig tjeneste i Guds rike, å få sin rikelige andel av lidelse og motgang.

Noen synder får ofte smertefulle følger for dem som lever i dem. Vi kan tenke på kjønnssykdommer som følger av utroskap og hor. Da kan vi lett se sammenhengen mellom personlig synd og lidelse. Det kan vi også med enkelte andre synder og lidelser. Men svært ofte kan vi ikke se noen slik direkte sammenheng, og da skal vi være varsomme med å uttrykke at den og dens sykdom og lidelse har sin årsak i konkret synd. Fariseerne og de skriftlærde, som Jobs venner, mente at det alltid var slik at sykdom og lidelse skyldtes personlig synd. Men det er det ikke. Gud kan ha helt andre hensikter med å la et menneske oppleve sykdom og lidelse (Joh 9:2-3).

Og vi kan heller ikke slutte fra store ulykker og epidemier, kriger og annen nød som rammer folk og nasjoner, at det skyldes at de som rammes mest har syndet mer enn andre. Det kan være slik, det er sikkert og visst, men det er ingen automatikk i det.

Men det vi kan si med sikkerhet er at enhver ulykke, epidemi, krig og annen lidelse skulle vekke oss opp og drive oss til omvendelse fra all synd og urenhet. Det er en lydende basun fra Gud selv, et rop i våre ører, om at dersom vi ikke omvender oss, så går vi en dom i møte som er langt verre

enn den ulykke og lidelse vi nå opplever (Luk 13:1-5; Amos 4:6-13). Du som opplever korona-pandemien i dag, hvordan kan du fortsette å leve rolig i synd og opprør mot Gud? Hører du ikke Guds basun som roper til deg om at du må omvende deg, eller så skal du en dag oppleve noe som er langt verre enn å dø av korona.

Vi opplever i dag tørke et sted, flom et annet sted, veldige branner, jordskjelyv, tsunamier, opprør og krig, terror, pandemier av ulike slag osv. Det er som om Gud selv ryster den jorda vi lever på, lar det ringe i ørene våre, at den jorda vi lever på skal ikke bestå.

Vi har gjort enorme framskritt innen vitenskap og medisin, men så lar Gud et lite virus vise hele menneskeheten dens avmakt. Vi har satset enormt på fredsskapende tiltak, internasjonale avtaler og konvensjoner osv., men likevel er det krig og terror overalt. Gud lar menneskenes ondskap og egoisme, fiendskap og hat utfolde seg på de mest grufulle måter.

Å, det skulle bøye mennesket i ydmyk erkjennelse av vår synd og ondskap, vår dårskap og udugelighet, og få oss til å rope om frelse og barmhjertighet.

Når mennesket trosser Gud

Men det skjer ikke. I stedet turer vi fram i enda større hovmod, vi trosser Guds skaperordninger på den mest gruelige måte, i en dyrisk dårskap som kun kan sammenlignes med Sodoma. Vi nærmer oss den grensen hvor Guds basuner må avløses av hans

vredesskåler, hvor det ikke lenger har noen hensikt å lutre og rense, men hvor det bare er å skjære vekk og overgi til undergang.

Sodomas og Gomorras synd var noe lokalt, det preget ikke verden som helhet. Så kunne dommen være lokal. Det frafall vi i dag opplever preger hele verden. Opprøret mot Gud og hans skaperordninger, med homofili og annen pervers seksualitet som hovedkjennetegn, preger hele verden.

Et annet hovedkjennetegn er at verden ikke kan tåle at synden forkynnes som synd og at Skriften er den eneste sannhet, at Bibelens Gud er den eneste Gud, og at det ikke er frelse i noen annen enn Jesus Kristus.

Derfor vil opprøret mot Guds skaperordninger følges av en intoleranse og forfølgelse av dem som holder fast på Guds bud og Jesu vitnesbyrd. Vi er midt oppe i det.

Da griper Gud inn

Det kaller på Guds inngrisen, at han griper inn til frelse for sine og til vredesdom over det som er fordervet og ikke lar seg lege.

Denne verden skal ikke forgå pga. miljø-ødeleggelsjer. Nei, Skriften sier at når jorden og verden går under, skal himmelens stjerner falle ned på jorden som umodne fiken. Det vil si at den fysiske verden ikke skal være moden for undergang, den skal ikke forgå fordi den faller sammen av seg selv, av elde eller kollapsen på grunn av miljø-ødeleggelsjer. Nei, den skal forgå fordi Gud setter strek, og det

skyldes menneskenes synd og frafall.

«Da nå alt dette går i oppløsning, hvor nødvendig er det da at dere ferdes i hellighet og guds frykt, mens dere venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den. Da skal himlene oppløses i ild og himmellegemene smelte i brann. Men vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor» (2Pet 3:11-13).

Del 2/2

L&E

På vandring

«Og dette må vi gjøre, da vi kjenner tiden, at timen er inne da vi må våkne opp av sovne, for frelsen er oss nærmere nå enn da vi kom til troen. Det lir mot natten, det stunder til dag. La oss derfor avlegge mørkets gjerninger, men iføre oss lysets våpen.»

Rom 13:11-12

Kommer det en mørk sky på veien, vil vandringsmannen skynde på sine skritt og tenke på sitt hjem. En solskinnsdag kan friste ham til å kaste bort tiden og glemme målet for reisen. Derfor er det en nåde når Herren sender en sky som skygger over min jordiske glede sol. Hvis jeg fikk for mye av vennskap og hygge i herberget på reisen, ville jeg snart glemme min fars hus og min himmelske arv.

Av John Bunyan

Kristen oppfostring

Av Marcus Söderberg

«Faraos datter sa til henne: Ta denne gutten og fostre ham opp for meg, jeg vil gi deg lønn for det. Kvinnen tok da gutten og fostret ham opp. Da gutten var vokst opp, gikk hun til Faraos datter med ham, og han ble som en sønn for henne. Hun kalte ham Moses, for – sa hun – jeg har dratt ham opp av vannet.»

2 Mos 2:9-10

Jeg er overbevist om at foreldrene til Moses tok vel vare på den tiden de fikk til rådighet for å oppfostre gutten i den kristne tro. Kanskje sa de til ham:

– Vår kjære, lille gutt, om ikke så lenge skal du bo på faraos slott. Der dyrker de fremmede guder og ikke den ene sanne og levende Gud. Hold fast ved dine foreldres Gud! Hold fast på det som du har lært om troens vei, det som vi har samtalt om på veien, når du la deg og når du sto opp!

– For en spesiell situasjon, tenker du kanskje når du leser om Moses i sivet og hans oppvekst. Men saken er at du som forelder står i den samme situasjon som foreldrene til Moses. Du har ditt barn hos deg en kort tid, siden tar styremakten over barnets oppdragelse. Hva har det da fått med seg hjemmefra? Hva får ditt barn høre når det legger seg og når det står opp? Hvilke samtaleemner får det lytte til i løpet av dagen? Når det forlater hjemmet, vet du godt hva det møter i skolen. De aller, aller fleste møter verden og verdens tankegang. Det finnes nok noen

ytterst få kristne lærere ennå, lovet være Herrens navn! Men den store majoriteten barn vokser opp under Faraos innflytelse, med denne verdens gud, han som vil rasere kjernefamilien, synet på kvinne og mann, ja, vende opp ned på alt. Han som kaller lyset mørke og mørket lys.

Det står om Moses i Hebreerbrevet (11:24-26): «Ved tro nektet Moses, da han var blitt stor, å kalles sønn av Faraos datter. Han valgte heller å lide ondt med Guds folk enn å ha en kortvarig nyttelse av synden. Han aktet Kristi vanære for en større rikdom enn skattene i Egypt, for han så fram til lønnen».

Moses holdt ut fordi han så «den usynlige» (Heb 11:27b) og hadde målet i syne!

Skal det gå ditt barn på samme vis som Moses? Ja, vi vet at vi ikke kan «kristne» våre barn av oss selv, for Guds barn «er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud» (Joh 1:13). Men du har et ansvar for å døpe dem og lære dem alt det som Gud har befalt deg (Mat 28:19-20). Guds ord er levende og virksomt. Guds ord er sannhetens sverd. Det er bare dette Ord som kan frelse og bevare ditt barn. Men så er det også mektig til å bevare!

La oss be og arbeide slik at den oppvoksende slekt må lære å kjenne Herren – han som er stor i nåde og sannhet – til evig frelse og salighet!

Oversatt fra svensk ved red.

«En ganske liten stund igjen»

Av Ingar Gangås

«For ennå er det bare en ganske liten stund igjen, så kommer han som komme skal, og han skal ikke dryge. Men den rettferdige av tro, skal leve. Og dersom han unndrar seg, har min sjel ikke behag i ham. Men vi er ikke blant dem som unndrar seg og går fortapt, vi er av dem som tror til sjelens frelse.»

Heb 10:37-39

Jesus kom i «tidens fylde» og ble verdens frelsjer. Det skjedde akkurat slik Gud hadde forutsagt og bestemt, da tiden var inne for det. Jesu komme til jord kan ikke bortforklares eller benektes, både steds- og tidsangivelse er godt bevitnet. Ja, hele tidsregningen er innrettet etter ham som er himmelmens og jordens Herre.

Sant er det også at han kommer til oss gjennom sitt Ord når vi leser og hører det. Det kan en hel skare av troende bevitne.

Og like sikkert er det at han skal komme igjen slik som han har sagt. Men det er skremmende hvor lite vi tenker på det og regner med det.

Forventningen om at Jesus skal komme igjen er liten og snart fraværende hos oss. I vekkelsesfattige tider snakkes det lite om himmelen.

I vår første tid som misjonærer i Bolivia fikk vi ofte spørsmål om Jesu gjenkomst og om det som skal skje etter dette livet.

– Når kommer Jesus igjen, og hva med himmelen? Hvordan kan jeg komme

dit? Kan du fortelle meg mer om hvordan det blir? Og hvordan skal jeg få med meg flere dit?

Det er tankevekkende at vi kristne i Norge er så lite opptatt av himmelen. Vi har blitt mer jordvendte og så lite himmelvendte. Det er stor fare på ferde. For Jesus kommer snart. Han kommer brått og uventet.

Ennå er det bare en ganske liten stund, sier Hebreerbrevets forfatter. Hans komme er nært forestående.

Det er sikkert at Jesus kommer igjen. Bibelen sier det. Hva mennesket tror og mener om den sak betyr mindre. For det Gud har sagt, står ved lag. Mennesket derimot, er lite å stole på, sier Skriften: «Ja, sannelig, folket er gress. Gresset blir tørt, blomsten visner. Men vår Guds ord står fast til evig tid» (Jes 40:7b-8).

Det er to utganger på livet. Bibelen taler sant. Det er en himmel å vinne og en fortapelse å unnfly.

Mange tror og lever som om Jesus ikke kommer. Det har gått så lang tid siden det ble sagt at han kommer, så det er ingen ting å frykte. Han kommer nok ikke. Men den eneste grunnen til at Jesus venter med å komme, er at han vil at «huset skal bli fullt» og at så mange som mulig skal ta imot ham til frelse. Derfor venter han i langmodighet.

Men han kommer. Guds barn skal rykkes opp med ham:

«For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med

overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå. Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren. Trøst da hverandre med disse ord. Men om tider og tidspunkt, brødre, trenger dere ikke til at noen skriver til dere. Dere vet jo selv godt at Herrens dag kommer som en tyv om natten. Når de sier: Fred og ingen fare! – da kommer en brå undergang over dem. Den kommer som veer over en kvinne som skal føde, og de skal slett ikke slippe unna» (1Tes 4:16-5:3).

Det er mange som unndrar seg og går fortapt. Du må ikke være blant dem, men komme i et rett forhold til Jesus her i tiden, før det blir for sent. Du lærer Jesus å kjenne gjennom Ordet. Troen kommer ved å høre og ta imot ordet om Jesus. «Men den rettferdige av tro skal leve», sier Guds ord.

– Men hva skal jeg tro og hvem skal jeg tro på? sier mange. Det er så mange forskjellige røster i dag.

– Du skal tro på Bibelen. Der møter du Jesus fra Nasaret, Bibelens Jesus. Ham kan du tro på, for han er Sannheten og den eneste du kan ha tillit til. Han er den mest tillitvekkende person som noen gang har levd. Når du lærer ham å kjenne møter du en person som vet alt om deg, og som elsket deg så høyt at han gav sitt liv for å frelse deg. Å tro på ham er det samme som å fatte tillit til ham. Det skjer ved at du kapitulerer og innrømmer sannheten om deg selv – og tar

imot Jesus slik at han får flytte inn hos deg.

Dette er ikke noe mindre enn å gå over fra død til liv, sier Jesus:

«Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt meg, han har evig liv. Han kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet» (Joh 5:24).

Jesus sammenligner det å komme til troen med å gå inn gjennom den trange port. Det er mange, sier Jesus, som ikke finner den. Et annet sted sier han at det er som å gå gjennom et nåløye. Med det vil han ha sagt at det er umulig for mennesket å bli frelst dersom det vil ha med noe av sitt eget. Det er redningsløst fortapt i seg selv. Når mange unndrar seg og går fortapt, er det fordi de ikke vil «miste seg selv».

«Jesus sa det slik: «Om noen vil komme etter meg, da må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg. For den som vil berge sitt liv skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, han skal berge det» (Luk 9:23-24).

Lykkelig er den som har mistet troen på seg selv og alt sitt lovstrev og som har funnet livet i Jesus, Guds Sønn. Han får alt uforskyldt av bare nåde, både til frelse og til vandringen med Jesus.

– Men vi er ikke av dem som unndrar oss, fortsetter denne teksten, men av dem som tror til sjelens frelse. Ja, måtte det være sant om deg og meg!

La oss bruke Guds ord flittig i denne tid – og ta vare på vennesamfunnet – så vi ikke blir stående uten olje på lampen når Jesus kommer!

Ny sekretær i Lekmannsmisjonen

NLL-info

Landsstyret i Lekmannsmisjonen vedtok på styremøtet i november å tilsette Martin Fjære (43) fra Fossnes i Vestfold som ny sekretær i misjonen.

Det er Konrad Fjell som har innehatt sekretærstillingen siden sommeren 2015. Han jobbet da som lærer ved Bibelskolen på Fossnes, men ble i 2016 tilsatt som rektor ved den nyopprettede Kongshaugen Kristne Grunnskole i Larvik.

Skolen har ekspandert mye, og Konrad Fjell opplevde etter hvert at det var vanskelig å kombinere begge stillingene selv om sekretærstillingen er en deltidsstilling. Over noe tid har han derfor ytret ønske om å kunne løses fra sekretærstillingen, da det ble for travelt.

Landsstyret vil uttrykke stor takk for arbeidet som Konrad Fjell har lagt ned som sekretær i misjonen, og ønsker ham Guds rike velsignelse i det viktige arbeidet han har som rektor ved Kongshaugen Kristne Grunnskole.

Martin er født og oppvokst på gården Fjære i Larvik kommune i Vestfold, og var i yngre år elev ved Bibelskolen på Fossnes. Han er utdannet elektriker og har gjennom mange år kombinert arbeidet som elektriker med arbeidet som vaktmester og timelærer ved Bibelskolen på Fossnes. Han vil fortsette

som elektriker i tillegg til arbeidet i misjonen.

Han har også gjennom mange år reist en del som forkynner i misjonen, og er godt kjent med misjonsfolket i Lekmannsmisjonen. Martin er gift med Liv Jorunn, og sammen har de seks sønner.

Landsstyret vil uttrykke stor takk for at Martin har sagt seg villig til å gå inn i dette viktige kallet i misjonen. Vi vil få ønske ham Guds rike velsignelse i den tjenesten han nå går inn i, og minne misjonsfolket om at de husker på Martin, Liv Jorunn og familien innfor nådens trone.

L&E

Returadresse:
Lov og Evangelium
Tveiten
4440 Tønstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Våkn opp!

Av Erling Ruud

Det sies at en indianer på krigsstien aldri sover på mer enn ett øye! Han vil alltid vite om enhver fiende som nærmer seg.

En kristen er alltid på «krigsstien» mot ondskap og synd mot Kristus. La oss gjøre som indianeren. La oss aldri sove!

Den som sover er uvitende om farens. En ikke-kristen sover ofte så tungt, at han ikke vet at han går fortapt. Han vet heller ikke at Gud er nær. Andre unge blir kristne. De forteller at livet ble helt nytt. De har fått en ny glede og en ny kraft. Men de som sover kan tørste etter det nye livet uten å vite at den levende kilde er like nær som luften de ånder inn. De sover.

Den danske tenker, Søren Kierkegaard, har tenkt seg verdens undergang som en sirkusforestilling, der mange mennesker er samlet. Plutselig blir det brann bak kulissene. Klovnene kommer løpende inn på scenen og roper: Brann! Men straks de ser ham, begynner de å le. Han blir

fortvilet og forteller dem at det er alvor. De må redde seg. Det er virkelig brann. Publikum bare ler.

Slik tenker Kierkegaard seg at verden skal gå under en gang, mens menneskene bare tror at det er en vits.

Uvitenthetens søvn er livsfarlig for sjelen. Er du en våken kristen, så våkn opp før det er for sent! «La oss derfor ikke sove som de andre, men la oss våke og være edrue» (1Tes 5:6).

Fra andaktsboken «I lyset»

Våkn opp, du som sover,
stå opp fra de døde,
Krist lyser for deg!
Opp, ser du ei dagen
som stråler og gløder
med lys på din vei!
Nåsov ikke lenger,
snart over deg henger
en mørkere natt,
om straks du ei favner din skatt.

M. B. Landstad. Sb 228:1